

ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Ἐπί τοῦ σχεδίου Νόμου «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ χορηγίας Δημάρχων διατάξεων.

Πρὸς τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων

Α'. Γενικά :

Ἡ Κυβέρνησις διὰ τοῦ Ν. Διατάγματος 51/1974, προήλθεν εἰς ἀποκατάστασιν τῶν αἰρετῶν διοικήσεων τῶν ὄργανισμῶν τοπικῆς αὐτοδιοικήσεως.

Κατόπιν τούτου κρίνεται ἀναγκαία καὶ ἡ ἀντιμετώπισις τοῦ συνυφασμένου πρὸς τὴν ρηθεῖσαν ρύθμισιν προβλήματος τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν γενομένων ἀδικιῶν εἰς βῆρος τῶν αἰρετῶν δημάρχων, οἵτινες ἀπεμακρύνθησαν ἐκ τῆς ἀσκήσεως τῶν καθηκόντων των ὑπὸ τοῦ καταλυθέντος καθεστώτος.

Διὰ τοῦ ὡς ἄνω σχεδίου Νόμου ἐπιδιώκεται ἡ ρύθμισις ζητημάτων, ἀφορώντων εἰς θέματα χορηγίας δημάρχων, ἀνυψάντων συνεπεῖα ἀπομακρύνσεως αὐτῶν μετὰ τὴν 21.4.1967 καὶ πρὸ τοῦ χρόνου λήξεως τῆς θητείας αὐτῶν, ὡς καὶ δι' ἄλλους λόγους νομικοὺς τε καὶ πραγματικοὺς, ὡς κατωτέρω :

Β'. Εἰδικώτερον :

Ἄρθρον 1.

1. Διὰ τῆς παραγράφου 1 ἀντικαθίστανται αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ Νόμου 91/1943 αἵτινες εἶχον ἐκδοθῆ ὑπὸ τὸ νομικὸν καθεστῶς τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ἐπὶ σκοπῷ προσαρμογῆς τούτου πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος καὶ μετὰ ἀναδρομικὴν ἰσχὺν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τούτου (1.1.1951). Ἡ τοιαύτη προσαρμογὴ ἐκρίθη ἐπιβεβλημένη ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι αἱ διατάξεις αὗται ἐκδοθεῖσαι ὑπὸ τὸ νομικὸν καθεστῶς τοῦ Ποινικοῦ Νόμου ἔχουν διατυπωθῆ ἐπὶ τῷ αὐστηρότερον καὶ προβλέπουσι τὴν στέρησιν τοῦ δικαιώματος χορηγίας τοῦ δημάρχου ἐφ' ὅσον οὗτος καταδικασθῆ δι' οἰονδήποτε ἀδίκημα στρεφόμενον κατὰ τῆς περιουσίας τοῦ δήμου καὶ τῶν δημοτικῶν ἀγαθοεργῶν ἰδρυμάτων, ἐδαιφόρους τοῦ μεγέθους τῆς ἐπιβληθείσης αὐτῷ διὰ τὴν τοιαύτην πράξιν ποινῆς (ἔστω καὶ δι' ὀλιγόημερον φυλάκισιν), ἐνῶ διὰ τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος, πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ὁποίου σημειωτέον ἔχουν προσαρμοσθῆ ἡδη τὰ νομοθετήματα τὰ ἀναφερόμενα εἰς συνταξιοδότησιν δημοσίων, δημοτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ὑπαλλήλων, ἐρρυθμίσθησαν ἄλλως αἱ συνέπειαι καὶ παρεπόμεναι ποιναί. Οὕτως εἰς τὸν Ποινικὸν Κώδικα, ἰσχύοντα ἀπὸ 1.1.1951 δὲν περιλαμβάνεται πλέον κατηγορία συγκεκριμένων ἀδικημάτων διὰ φυλάκισεως τιμωρουμένων, συνεπαγομένων αὐτοδικαίως παρεπομένην ποινήν.

Ἡ ἀντικαθισταμένη διάταξις ἔχει ὡς ἐξῆς :

«1. Οἱ ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1925 διατελέσαντες ἢ ἐφεξῆς διατελοῦντες δήμαρχοι, ἔχοντες ὀκταετῆ πραγματικὴν ὑπηρεσίαν δημάρχου ἀπομακρυνόμενοι, ὅπως δῆποτε, τῆς ὑπηρεσίας, ἐφ' ὅσον δὲν καταδικάσθησαν δι' ἀδίκημα στρεφόμενον κατὰ τῆς περιουσίας τοῦ Δήμου καὶ τῶν δημοτικῶν ἀγαθοεργῶν ἰδρυμάτων, δικαιοῦνται, ἰσοβίως, μηνιαίας χορηγίας».

2. Διὰ τῆς παραγράφου 2 καθορίζεται ἡ διαδικασία τῆς ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος τῆς χορηγίας καὶ ὁ χρόνος ἐνάρξεως καταβολῆς αὐτῆς εἰς τοὺς δικαιούχους.

3. Διὰ τῆς παραγράφου 3 ἀναγνωρίζεται ὡς χρόνος ὑπηρεσίας, διὰ τὴν θεμελίωσιν τοῦ ἐπὶ τῆς χορηγίας δικαιώματος καὶ τὴν ἐπαύξησιν τοῦ ποσοῦ ταύτης α) ὁ ἀπὸ 21.4.1967 μέχρι 31.12.1968 χρόνος, ὑπολοίπου θητείας τῶν κατὰ τὰς ἐκλογὰς τῆς 5ης Ἰουλίου 1964 ἢ μεταγενεστερῶς ἐκλεγέντων δημάρχων, δοθέντος ὅτι τὴν 31.12.1968 ἔληξεν ἡ δημοτικὴ περίοδος τῶν ἐκλογῶν τῆς 5ης Ἰουλίου 1964 καὶ β) ὁ χρόνος ἀπὸ 17.9.1974 μέχρι 31.5.1975 καθ' ἃν προσέφερον ὑπηρεσίαν ὡς ἀναπληρωταὶ δήμαρχοι οἱ ἀποκατασταθέντες διὰ τοῦ Ν. Διατάγματος 51/1974, αἰρετοὶ δήμαρχοι τῶν ἐκλογῶν τῆς 5ης Ἰουλίου 1964.

Ἐπίσης ὁ αὐτὸς χρόνος ἐκρίθη ὅτι πρέπει νὰ ἀναγνωρισθῆ καὶ δι' ἐκείνους οἵτινες ἀποκατασταθέντες δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀσκήσωσι καθήκοντα ἀναπληρωτοῦ Δημάρχου ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι κατὰ τὸν κρίσιμον χρόνον τοῦ διορισμοῦ των εἶχεν ἀνατεθῆ εἰς αὐτοὺς ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως Ἑθνικῆς Ἐνότητος ἀσκήσις ἐτέρου δημοσίου λειτουργήματος ἀσυμβιβάστου πρὸς τὸ ὡς ἄνω λειτουργήμα τοῦ ἀναπληρωτοῦ Δημάρχου.

4. Διὰ τῆς παραγράφου 4 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου δὲν ἀναγνωρίζεται διὰ τὴν θεμελίωσιν δικαιώματος λήψεως χορηγίας ἢ διὰ τὴν ἐπαύξησιν ταύτης ὁ χρόνος ἀσκήσεως καθηκόντων δημάρχου, ἀναπληρωτοῦ δημάρχου, δημοτικοῦ συμβούλου καὶ προέδρου κοινότητος ὑπὸ μὴ αἰρετῶν ὀργάνων διὰ τὸ ἀπὸ 21.4.1967 μέχρι 31.12.68 χρονικὸν διάστημα. Ἐπίσης ὁ χρόνος ἀσκήσεως τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω καθηκόντων διὰ τὸ ἀπὸ 1.1.1969 μέχρι 16 Σεπτεμβρίου 1974 χρονικὸν διάστημα, διότι θὰ ἀντέκειτο πρὸς τὸ δημόσιον αἰσθημα πρόσωπα ὑποβοηθήσαντα τὸ καταλυθὲν ἀνελεύθερον καθεστῶς εἰς κειρίους τομεῖς τῆς διοικήσεως νὰ ἀπολάσωσιν οἰουδήποτε ὠφελήματος. Ἐκρίθη ὁμως σκόπιμον νὰ ἀναγνωρισθῆ διὰ τὴν θεμελίωσιν δικαιώματος χορηγίας ἢ διὰ τὴν ἐπαύξησιν ταύτης ὁ χρόνος ἀσκήσεως καθηκόντων δημάρχου, ἀπὸ 1.1.1969 μέχρι 23.7.1974, καθ' ὃ χρονικὸν διάστημα δὲν θεωροῦνται ὑπάρχοντα αἰρετὰ ὄργανα, ὑπὸ πρότερον αἰρετῶν δημάρχων οἵτινες ἔτυχον ἀποκαταστάσεως μετὰ τὴν κατάλυσιν τοῦ δικτατορικοῦ καθεστώτος.

5. Διὰ τῆς παραγράφου 5 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ὀρίζεται ὅτι διακόπτονται ἢ μειοῦνται, ἀναλόγως, αἱ χορηγηθεῖσαι χορηγίαι, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ γίνετα ὑπολογισμὸς τῶν ὡς ἄνω χρονικῶν διαστημάτων κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τῆς παραγράφου 4.

Ἄρθρον 2.

1. Διὰ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 2 ἐπαναφέρεται εἰς ἰσχὺν τὸ ἄρθρον 20 τοῦ Ν. 4505/1966, ὅπερ ἀδικαιολογήτως κατηργήθη ὑπὸ τοῦ δικτατορικοῦ ἀναγκαστικοῦ Νόμου 509/1968. Διὰ τῆς παραγράφου 2 θεσπίζεται ὅτι διακοπεῖσαι ἢ μειωθεῖσαι χορηγίαι ἀναβιοῦν αὐτοδικαίως ἄνευ ἐτέρας διαδικασίας καὶ ἄνευ δικαιώματος λήψεως τῶν μὴ καταβληθέντων ποσῶν χορηγιῶν.

Οὕτως ἀποκαθίσταται ἡ διασάλευθεῖσα νομιμότης εἰς τὸ θέμα τῶν διακοπεισῶν ἢ μειωθεισῶν χορηγιῶν ἐκ τῆς ὡς ἄνω αἰτίας χωρὶς ὁμως καὶ νὰ διαταραχθῆ ἡ οικονομικὴ κατάστασις τῶν δήμων, διὰ τῆς καταβολῆς τοιοῦτων χορηγιῶν ἀναδρομικῶς, ὅπου συντρέχει περίπτωσις.

2. Διὰ τῆς παραγράφου 3 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ὀρίζεται ὅτι αἱ μὴ καταβληθεῖσαι χορηγίαι κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Α.Ν! 509/68 καταβάλλονται ἀναδρομικῶς ἔστω καὶ ἐὰν ὑπέκυψαν εἰς παραγραφὴν δοθέντος ὅτι ἡ προϋπόθεσις τῆς νομιμοφοροσύνης, διὰ καταβολὴν τῆς χορηγίας κατηργήθη μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ Ν.Δ. 1048/1971, ἄνευ ὁμως ἀναδρομικῆς, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἐφαρμογῆς, ὡς ἔδει.

Ἐπὶ τούτοις ἡ ἀναδρομικὴ καταβολὴ τῶν χορηγιῶν ὑπαγορεύεται καὶ ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ἡ ἀσκήσις τοῦ δημοσίου τούτου δικαιώματος λήψεως τῆς χορηγίας δὲν παρημελήθη ἐκ μέρους τῶν δικαιούχων ἀλλὰ τούναντίον παρημελίσθη ἢ ἀσκήσις του δι' ἀναγκαστικοῦ Νόμου τοῦ δικτατορικοῦ καθεστώτος, ἐπέχοντος θέσιν οἰονεὶ ἀνασταλτικοῦ γεγονότος. Ἄλλωστε ἔχομεν καὶ τὸ πρόσφατον γεγονός τῆς ἀναδρομικῆς καταβολῆς ἀποδοχῶν εἰς τοὺς ἀπολυθέντας δικαστικούς λειτουργοὺς.

Ἄρθρον 3.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 3 σκοπεῖται ἡ αὐξήσις τοῦ ἐπιτρεπομένου ἀνωτέρου ποσοῦ χορηγίας ἀπὸ 8.500 δραχ. εἰς 12.000. Ἡ τοιαύτη αὐξήσις ἐκρίθη ἀναγκαία λόγῳ ἐπελθουσῶν σοβαρῶν ἀνατιμήσεων εἰς ὅλα τὰ εἶδη βιωτικῶν ἀναγκῶν.

Ἡ ἀντικαθισταμένη διάταξις ἔχει ὡς ἐξῆς :

«3. Ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸ ποσὸν τῆς βασικῆς χορηγίας δὲν δύναται νὰ εἶναι κατώτερον τῶν χιλίων οὐδὲ ἀνώτερον τῶν ὀκτῶ χιλιάδων πεντακοσίων δραχμῶν μηνιαίως».

Άρθρον 4.

Διά του άρθρου 4 αντικαθίστανται αί παράγραφοι 1 και 2 του άρθρου 6 του Ν. 91/1943.

Διά των νέων διατάξεων σκοπεύεται :

α) Η αύξησις διὰ τούς ἐν τῇ προηγουμένη παραγράφῳ λόγους, τοῦ ἀνωτέρου ἐπιτρεπομένου χρηματικοῦ ὀρίου ἀπὸ 13.500 εἰς 17.000, εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ὁ δικαιούχος χορηγίας λαμβάνει ἐτέραν χορηγίαν ἢ ἀποδοχὰς ἐν γένει ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου ἢ ἐξ ἄλλου νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου ἢ σύνταξιν ἐκ δημοσίου ταμείου καὶ ὁ συνυπολογισμὸς καὶ τῆς συντάξεως τῆς καταβαλλομένης ἐκ Ν.Π.Δ.Δ. διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ ἐπιτρεπομένου ἀνωτάτου ὀρίου χορηγίας, ἐπὶ σκοπῶ ἴσης μεταχειρίσεως.

β) Ἡ θέσπισις ὑποχρέωσεως, κατόπιν καταργήσεως τῶν πιστοποιητικῶν κοινωνικῶν φρονιμάτων, καταθέσεως ὑπὸ τῶν δικαιούχων λήψεως χορηγίας μόνον ὑπευθύνου δηλώσεως ὅτι δὲν ὑπερβαίνει τὸ χρηματικὸν ποσὸν τῶν 17.000 τὸ σύνολον τῶν παρ' αὐτῶν λαμβανομένων χορηγίας ἢ ἀποδοχῶν ἢ συντάξεως ὑπολογιζομένων κατὰ τὰ βασικὰ ποσά.

Αἱ ἀντικαθιστάμεναι διατάξεις τοῦ άρθρου 6 τοῦ Ν. 91/1943 ἔχουν ὡς ἐξῆς: «Άρθρον 6. 1. Ἡ χορηγία δὲν καταβάλλεται εἰς ἣν περίπτωσιν ὁ δικαιούχος :

α) «Λαμβάνει χορηγίαν ἢ ἀποδοχὰς ἐν γένει ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου ἢ ἐξ ἄλλου νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου, ἢ σύνταξιν ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου, ὧν ὑπολογιζομένων κατὰ τὰ βασικὰ ποσά, τὸ σύνολον ὑπερβαίνει τὰς δέκα τρεῖς χιλιάδας πεντακοσίας δραχμὰς μηνιαίως. Ἐὰν τὸ βασικὸν ποσὸν τῆς ἐκ τῶν πηγῶν τούτων προσόδου, εἶναι ἔλασσον τῶν δέκα τριῶν χιλιάδων πεντακοσίων δραχμῶν μηνιαίως, ὁ δικαιούχος λαμβάνει ὀλόκληρον τὴν βασικὴν χορηγίαν ἐὰν αὕτη, σὺν τῇ ἐκ τῶν πηγῶν τούτων προσόδῳ, δὲν ὑπερβαίῃ τὰς δέκα τρεῖς χιλιάδας πεντακοσίας δραχμὰς, ἄλλως λαμβάνει μόνον τὴν μέχρι συμπληρώσεως τῶν δέκα τριῶν χιλιάδων πεντακοσίων δραχμῶν διαφορὰν.

β) Δὲν προσαγάγει πιστοποιητικὸν τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς, διαλαμβάνον ὅτι δὲν ἔχει ἀντίθετα πρὸς τὴν ἀστικὴν τάξιν φρονήματα.

Ἡ μὴ συνδρομὴ τῆς ὑπὸ στοιχεῖον α' προϋποθέσεως τῆς προηγουμένης παραγράφου ἀποδεικνύεται διὰ προσάγωγῆς εἰς τὸν οἰκεῖον Δῆμον σχετικῆς ὑπευθύνου δηλώσεως τοῦ δικαιούχου. Ἡ δῆλωσις αὕτη, ὡς καὶ τὸ περὶ κοινωνικῶν φρονιμάτων πιστοποιητικὸν προσάγονται κατὰ τὴν πρώτην ἐκτέλεσιν τῆς περὶ ἀπονομῆς χορηγίας ἀποφάσεως, ἀνανεύμενα κατὰ τὸν πρῶτον μῆνα ἐκάστου ἐπομένου οἰκονομικοῦ ἔτους.

Άρθρον 5.

Διὰ τοῦ ὡς ἄνω άρθρου αντικαθίσταται τὸ ἐδάφιον β' τοῦ άρθρου 8 τοῦ Ν. 91/1943 ἕπερ ἀφορᾷ εἰς παρεπομένας ποινὰς ἀπωλείας τῆς ἀπονεμηθείσης χορηγίας. Ἡ τοιαύτη ἀντικατάστασις ὑψηγορεύθη ἐκ τῆς ἀνάγκης προσαρμογῆς τούτων πρὸς τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος.

Ἡ ἀντικαθιστάμενη διάταξις τοῦ ἐδαφίου β' τοῦ άρθρου 8 τοῦ Ν. 91/1943 ἔχει ὡς ἐξῆς: «Άρθρον 8. Τὸ εἰς τὴν χορηγίαν δικαίωμα ἀπόλλυται ἐὰν ὁ δικαιούχος: α) . . . . .

β) Καταδικασθῇ ἐπὶ κηκουργίᾳ ἢ πλημμελήματι ἐκ τῶν ἀναφερομένων εἰς τὰ ἄρθρα 22 - 24 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ἢ ἕνεκα πράξεων προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ νόμου 4229 «περὶ τῶν μέτρων ἀσφαλείας τοῦ κοινωνικοῦ καθεστῶτος καὶ προστασίας τῶν ἐλευθεριῶν τῶν πολιτῶν» τοῦ νόμου 117/1936 «περὶ μέτρων πρὸς καταπολέμησιν τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ τῶν ἐκ τούτου συνεπειῶν», καὶ τοῦ νόμου 1075/1938 «περὶ μέτρων ἀσφαλείας τοῦ Κοινωνικοῦ καθεστῶτος καὶ προστασίας τῶν πολιτῶν». Παρεχομένης χάριτος μετ' ἄρσεως συνεπειῶν ἢ ἐπερχομένης ἀποκαταστάσεως, τὸ δικαίωμα ἀνακτᾶται ὑπὸ τούτοις ὅροις τῆς παραγράφου 2 τοῦ προηγουμένου άρθρου.

Άρθρον 6.

Διὰ τοῦ άρθρου τούτου καταργοῦνται αἱ διατάξεις: α) τοῦ άρθρου 1 τοῦ Α.Ν. 509/1968, ἐφ' ὅσον ἐπανεφέρθησαν εἰς ἰσχύν, διὰ τοῦ άρθρου 2 τοῦ σχεδίου, αἱ διὰ τοῦ Ἀναγκαστικοῦ τούτου Νόμου, καταργηθεῖσαι διατάξεις τοῦ άρθρου 20 τοῦ Ν. 4505/1966 καὶ β) τοῦ άρθρου 3 τοῦ Α.Ν. 509/1968, αἵτινες ποιούμεναι ἀδικαιολόγητον διάκρισιν τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν, μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ Ν. Διατάγματος 1048/1971, ἐθέσπιζον τὴν ὑποχρέωσιν προσκομίσεως πιστοποιητικοῦ τῆς ἀρμοδίας Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς, περὶ τῆς νομιμοφροσύνης τῶν δικαιούχων χορηγίας, προκειμένου νὰ καταβληθῇ εἰς τούτους ἡ χορηγία.

Αἱ καταργούμεναι διατάξεις τοῦ Α.Ν. 509/1968 ἔχουν ὡς ἐξῆς:

«Άρθρον 1. 1. Αἱ διατάξεις τοῦ άρθρου 20 τοῦ Ν. 4505/1966 καταργοῦνται ἐφ' ἧς ἴσχυσαν, τὰ δὲ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διατάξεων τούτων καταβληθέντα χρηματικὰ ποσὰ δὲν ἀναζητοῦνται.

2. Ἡ διὰ τῆς καταργήσεως τῶν ὡς ἄνω διατάξεων ἐπερχομένη διακοπὴ τῆς χορηγίας ἀρχεται ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἐπομένου μηνὸς τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος καὶ ἐνεργεῖται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐσωτερικῶν.

«Άρθρον 3. Ἡ χορηγία δὲν καταβάλλεται ἀνευ προσκομίσεως πιστοποιητικοῦ τῆς ἀρμοδίας ἀστυνομικῆς ἀρχῆς περὶ τῆς νομιμοφροσύνης τοῦ ἀρχικοῦ δικαιούχου καὶ ἐν θανάτῳ αὐτοῦ περὶ τῆς νομιμοφροσύνης τῶν κατ' ἄρθρον 21 παραγράφοι 1 τοῦ Ν. 4505/1966 δικαιούχων μελῶν τῆς οἰκογενείας του, τόσον κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς περὶ ἀπονομῆς τῆς χορηγίας ἀποφάσεως ὅσον καὶ κατὰ τὸν πρῶτον μῆνα ἐκάστου οἰκονομικοῦ ἔτους».

Γ. Δαπάνη :

Ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἐν λόγῳ σχεδίου Νόμου οὐδεμία δαπάνη προκαλεῖται.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1ῃ Μαΐου 1975

Οἱ Ὑπουργοί

Ἐσωτερικῶν Οἰκονομικῶν
Κ. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ Ε. ΔΕΒΛΕΤΟΓΛΟΥ

ΣΧΕΔΙΟΝ ΝΟΜΟΥ.

Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ χορηγίας δημάτων διατάξεων.

Άρθρον 1.

1. Ἡ παράγραφος 1 τοῦ άρθρου 1 τοῦ Νόμου 91/1943 «περὶ καθ' ἑκάστης ἐπομένης τῶν περὶ χορηγίας εἰς διατελέσαντας δημάρχους ἰσχυουσῶν διατάξεων καὶ περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως αὐτῶν», ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ άρθρου 1 τοῦ Νόμου 1770 τοῦ 1944 ἀντικαθίσταται ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νέου Ποινικοῦ Κώδικος (1.1.1951) ὡς ἀκολουθῶς: «Οἱ ἀπὸ τῆς 1ῆς Ἰανουαρίου 1925 διατελέσαντες ἢ ἐφ' ἑξῆς διατελοῦντες δήμαρχοι, ἔχοντες ὀκταετὴ πραγματικὴν ὑπηρεσίαν δημάρχου ἀπομακρυνόμενοι ὁπωσδήποτε τῆς ὑπηρεσίας δικαιούνται, ἰσοδύναμα, μηνιαίας χορηγίας».

2. Οἱ δυνάμει τῶν ἀντικαθισταμένων διατάξεων στερηθέντες τοῦ δικαίωματος χορηγίας, συνεπεῖα καταδικαστικῆς εἰς βάρος τῶν ἀποφάσεως δι' ἀδίκημα στερεόμενον κατὰ τῆς περιουσίας τοῦ δήμου καὶ τῶν δημοτικῶν ἀγαθοεργῶν ἰδρυμάτων, ὡς καὶ τὰ ἐκτελεσθέντα ἐκ τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἐκ τούτων θανόντων δικαιούνται νὰ ἀπλήρωσι τούτο ἐντὸς ἔτους ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως ἰσχύος τοῦ παρόντος, δι' ὑπαβολῆς αἰτήσεως εἰς τὸν κατὰ τὴν παράγραφον 4 τοῦ άρθρου 1 τοῦ Νόμου 91/1943 δῆμον, συνεδρευομένης ὑπὸ τῶν ἀποδεικτικῶν τοῦ δικαίωματος ἐγγράφων, ἢ δὲ πληρωμῆ τῆς χορηγίας, μὴ ἔχουσα ἀναδρομικὴν ἰσχύον. ἀρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως περὶ ἀπονομῆς τῆς.